

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

DIRECTOR: VASILE TODI

REDACTOR-ȘEF: ȘTEFAN TARJOC

Din ciclul "ICOANE VECHI ȘI ICOANE NOI"

GHEȘEFȚĂRII DIN DEALUL MITROPOLIEI

Comeni cari nu știu bine scrie și citi în țara noastră sunt mulți și vor fi din ce în ce mai mulți. Toți au dreptul de-a fi funcționari ai statului sub diferite forme și toți aspiră ca măcar subprefecți să li dea Dumnezeu s-ajungă. De acolo au interes ca liberalii să vie la guvernul central, pentru c-atunci se mătură țara de la un capăt până la altul, atunci e vremea ca un avocat fără pricini să se facă director de școală secundară, un altul primar de oraș, un al treilea revizor de școale, un al patrulea prefect. Dar, odată intrați în pâne, ei au interes să fie mult guvernul liberal și, fiindcă acesta atârână de Camere, deci de alegeri, ei se fac luntre și punte ca

să-și scoată prietenii deputați. Dar prietenii în mare parte sunt sau ei înșiși arendași ai statului, sau rude cu arendași, sau antreprenori de lucrări publice, sau advocați de antreprenori, sau au procese cu statul, deci caută să fie aleși, ca să tremure ministrii de dâșii și să le facă treburile. Băcanul, negustorul, preotul, cari nu știu istoriile astea, își dau votul, pentru că "libertatea" e în primejdie și mai ales pentru că liberalii promit totdeauna că nu se va mai plăti nici o dare; nici timbru nare să mai fie în vremea lor, nici capitație, nici monopol de tutun, nici armată, nici dări pe băuturile spirtoase, ci numai posturi multe, în care să încapă toți, și Paș-

ETERNA DORINȚĂ ROMÂNEASCĂ

Dreptate!
Ochii plânși cer să te vadă.

Panaït Cerna

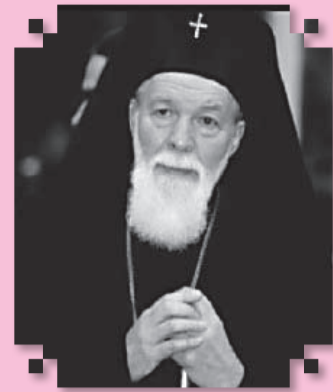
tele Domnului, Paștele libertății de la un capăt al țării la altul.

Acuma, cumu-i omul, de se gândește mai întâi la sine, el nu vede legătura în care stau toate lucrurile cu munca și punga lui, nu vede că toți liberalii nu speculează decât să trăiască de la dânsul, pentru că n-au nimic și nu știu nimic, ci crede ce-i spun gazetele, cari ies ca ciupercile asu-

(continuare în pag. 2)

Mihai EMINESCU

(Articol publicat în "Timpul" - 1877)

Vestirea de Paști

Am străbătut și în curgerea acestui an calea sfântului și marelui post spre „curățirea sufletului și a trupului, spre înfrânarea poftelor și spre nădejdea învierii”. Iar Învierea iată că a sosit. „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”. Aceasta este vestirea de Paști a sfintei noastre Biserici și cu această vestire vă întâmpin și eu astăzi sărbătorește. “

✝ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Poezii ai tuturor vremurilor

Eusebiu CAMILAR

Când bătea în poartă Negustorul plânsul mă strângea de beregată:

“Tată, Tată, vinde-mă pe mine dar nu vinde mieluseii, Tată,

să nu-i dai să-i spânzure Călăul, să le taie gîtul cu custura:

sângele în clocot, sângele să stropească toată bătătura...

Lasă-mi mieluseii, lasă-mi-i, să mă duc cu ei pe lunci hoimar...

să nu-i dai Călăului să-i vîndă ciopârțiti cu barda, la cântar...”

TATA

Câte primăveri am plâns pe luncă apelor spunându-le-n zadar:

“Mi-au ucis călăii camarazii si le-au vîndut carnea la cântar...”

(“Chemarea cumpenelor”, 1937)

“ODIHNIND” ÎN BIBLIOTECĂ

Dacă aș fi om politic român, primăvara mi-ar fi rușine că exist.

Miroase a primăvară. Tresaltă florile câmpului din lungul lor somn. Ca mâine, spectacolul floral se va deschide pe margini de pâraie. Dintre toate anotimpurile, primăvara este singurul care mă pune pe gânduri. Toate femeile lumii sunt mai frumoase decât în iarna care a trecut; dar numai aceea pe care o iubim miroase ca un ștergar de zestre. Vișinii din ograda casei mele, aflată la o margine de fost imperiu, se uită prin muguri la tălpile Domnului. Iubesc această așezare, la marginea căreia, în fiecare dimineață, descopăr cu uimire smerită, dezchiocate într-un strop de rouă, faldurile răsăritului. Numai aici, amiaza nu are cearcăne; și

“Trăim pe-această lacrimă albastră / Pe-această pâine, leagăn și mormânt... / Așa cum este, este casa noastră, / Blagoslovit și blestemat pamânt!”

tot aici, uit că trăiesc într-o țară, care respiră din ce în ce mai greu, rugina viitorului ei.

Smocuri de nea, scuturate de pe tălpile iernii, se ascund, vinovate, de ochiul soarelui. “Parcă n-a fost de când lumea, iarna ce de-abia s-a dus.” Intru încet, încet, ca-ntr-o odaie de miri, în acest anotimp al nașterii mele. Primăvara, orice om zdravăn la cap, dacă scormonește în suflet, trebuie să dea de cer. Somnul începe să mă ofenseze. E prea scurtă ziua pentru atâta frumusețe. Nici o vietate nu cântă primăvara mai frumos decât greierele. “Că de ridici arcușul, ușor, ca la un semn/se redeșteaptă timpul încremenit în lemn.” E bine pus revelionul iarna. Primăvara, nimeni nu poate îmbătrâni.

Vasile TODI

ANUL XVI
NR. 3 (193)

MARTIE
MĂRȚIȘOR

Tel. 0721.935.392 Fax: 021.519.9551
WWW.MAGAZINMR.RO MAĞAZINMR@YAHOO.COM

ISSN:
1453-2700

2010

ALEGERILE DIN PARTIDUL CONSERVATOR

În 28.01.2010 s-a ținut congresul Partidului Conservator care l-a ales cu o confortabilă majoritate de voturi pe tânărul Daniel Constantin (foto dreapta), fost șef la APIA și favoritul d-lui Voiculescu (foto stânga), președintele și finanțatorul acestui minuscul dar de luat în seamă partid.

Cine vrea acces la "Antene" se aliază cu acest partid.

Cât privește ideologia acestuia, în afară de conținutul ideatic al noțiunii de "conservator", ea nu prea există, dar de două legislațiuni PSD-ul, l-a avut ca aliat și i-a asigurat un număr de locuri eligibile în Parlament și în alte structuri de conducere

(ca de exemplu APIA). Se pare că de astă dată va face Alianță cu PNL-ul, după cum rezultă și din discursul de investire al d-lui Daniel Constantin, care susținea, pe drept de altfel, că EI sunt mai aproape de PNL ideologic. Rămâne de văzut în ce măsură acest partid liberal va fi interesat de această combinație. Mai întâi trebuie să așteptăm rezultatele congresului PNL de luna următoare.

Dr. ec. Tarjoc ȘTEFAN

Din ciclul "ICOANE VECHI ȘI ICOANE NOI"

GHEȘFTARI DIN DEALUL MITROPOLIEI

(urmăre din pag. 1)

pra alegerilor în tipografii jidovești, tipărite pe datorie, și astfel omul, besmeticit, alege cinstitele obraze propuse și se-njgheabă Camera liberală. Acum adunătura de gheșftari din Dealul Mitropoliei se pune

să judece lumea. Mai întâi toți din guvernul trecut, fie miniștri, fie funcționari, a fost cel puțin hoți, stabilesc domnia lor. De aceea, proces tuturora, iar funcționarilor destituire. Dacă unuia nu-i găsești nici măcar cusurul pe care-l are soarele și dacă are mai multă știință decum s-ar cere pentru serviciul lui, îi desființezi deocamdată postul pentru că trebuie făcute economii, apoi îl reinființezi când țara e iar bogată și-ți pui ciracul în locul găsit vacant, ca din întâmplare.

În predmetul alegerilor li se face primarilor cu ochiul de a protegia la muncile agricole pe cei ce țin cu guvernul, pe rudele miniștrilor și prefectilor, iar la ceilalți rechiziții și perchiziții și ordin verbal, ca nu cumva țărănul să le lucreze pe moșie. Pentru acest scop se desființează legea tocmelelor, pentru ca cel ce au dat bani țărănilor să n-aibă lucrători, iar cel ce n-au dat să-i angajeze cu te miri și mai nimica, cu înscrisuri pline de clauze penale, pe cari apoi tot subprefectul liberal le judecă în absența împrișinatului țărăn și-l condamnă să-i dea arendașului liberal până și cenușa din vatră.

Familii ultraliberale s-au deprins și cu treaba asta. Au tras la sorti să vadă, care dintre ei să fie "conservator", și apoi acela face treaba celorlalți cându-s conservatorii la putere, iar restul roșu face trebile celui unul, când sunt liberalii la putere. Și astfel mii de oameni râvnesc în țara aceasta să capete avere și onori pe calea statului sau cel puțin să trăiască de la dânsul. Prin ideea curat negativă a libertății, care nu însemnează nicăieri alta decât ca să nu fiu oprit de a munci, adică de a produce bunuri reale, liberalii din România au ajuns la ideea pozitivă că libertatea trebuie să le dea și de mâncare și încălțăminte și lux și tot ce le poștește inima, iar clasele muncitoare? ... Pe apa Sâmbetei meargă! Apres nous le déluge. Cât lumea n-avem să trăim, nu-i așa? Cât vom trăi, să ne curgă laptele-n păsat... După aceea, bun e Dumnezeu și va avea grijă de clasele pe care le săracim și le stoarcem. Acesta e liberalismul la noi în țară.

"Să fii sănătos, moșule!"

Cu Pamfil Șeicaru m-am întâlnit pe aeroportul din Istanbul. Cred că era prin 1964-1965. Însoțeam echipa de fotbal a României; s-a apropiat de noi un bărbat, probabil, cândva falnic; acum, începuse să-i albească mustața, ca și parul ce purta urmele unor unduțații vălurite. Nenorocul lui a făcut ca întrebarea "Români? Eu sunt Pamfil Șeicaru" s-o adreseze taman lui Rică Răducanu, care l-a expedit pe nepoftit cu un sec "să fii matale sănătos, moșule!". Am intrat în vorbă ("ziarila" aștepta o cursă către RFG). Ce era să-i spun, ca parolă de recunoaștere, decât "șantajul și etajul"? "Nu, tinere, asta-i invenția lui Iorga și se referă la Stelian Popescu". După

20 de ani (ca-n Dumas!) primesc la Editura "Junimea" un plic de la Pamfil Șeicaru. Adresa expeditorului atestă faptul că, în afara de Dachau, a locuit o vreme, în Germania, și la Hotel Karlsfelder, Hochstrasse nr. 6, 8047, Karlsfeld. Păstrez epistola, care începe prin a lauda cărțile "Junimii". Desigur, ținuta grafică, altfel de aprecieri, asupra conținutului adică, erau, în anii aceia, de-a dreptul primejdioase, fiind suspect dacă te laudă... dușmanul! "Fără îndoială că este o adevăra-

Mănăstirea "Sfânta Ana" din Orșova, construită cu ajutorul lui Pamfil Șeicaru

tă întrecere între edituri de a da cărților o prezentare cât mai frumoasă, făcând un izbitor contrast cu ceea ce publicau editurile odinioară. Hârtia, coperta, totul era respingător. Mă gândesc la vechea editură "Cartea Românească", precum și la aceea a lui Ciornei. Este o prezentare elegantă a cărților în editurile de azi. Șeicaru, apreciind c-ar fi sosit și momentul acceptării lui în cultura română "oficială", oferea spre publicare "Junimii" două cărți. Prima, "Rege și dictator", a doua, "50 de portrete" din viața politică, literară și artistică a României între 1912-1944. Am trimis imediat o notă de propunere pentru ambele titluri, adevărat, neînsoțită de prea multe argumente, fiindcă nu văzusem textele. Răspunsul a sosit repede: NU. Fiindcă, probabil, nu fusese uitată condamnarea la moarte în contumacie, pronunțată pe vremea Anei Pauker și modificată, ulterior, în pușcărie pe viață. În 1980, Șeicaru a murit la Dachau. Avea 86 de ani. Osemintele i-au fost aduse și reînhumate în 2005 la mănăstirea Sf. Ana, ctitorită de el în amintirea camarazilor căzuți în 1917 la gurile Cernei. Șic tranzit...

Mircea Radu IACOBAN

NOAPTE DE IARNĂ FĂRĂ HOTARE

Pentru promisiunea aceea care nici măcar nu există, am pășit hotărât în noaptea de ianuarie, sprijinindu-mă de suflet și așteptându-te să vii din depărtări.

Fiecare minut este minunat, fiecare secundă e unică. Minutele și secundele se înlanțuie, zămisbind un model obscur.

O mulțime de vehicule necunoscute transportă o mulțime de pasageri necunoscuți. Roțile grele îmi strivesc o dată și încă o dată privirea. Din oftat se naște o palidă cerință... Când va începe să fluture eșarfa ta purpurie, făcând această lume să nu mai pară străină?

Închid ochii și, pentru moment, mă ascund în poemele de pe vremea dinastiilor Tang și Song, sau mă afund în torentul uitării țesut din raze de lună, așteptând să deschid ochii și să mă străfulgereze apariția unui miracol.

Dar vântul ce suflă din nord mi-a adus doar dezamăgirea tăioasă.

Tot mai aștept, tot mai veghez cu durere această ultimă noapte hibernală.

Noapte de iarnă fără hotare. În această imensitate există o zgomotoasă singurătate. În văzduh, stelele acelea neclare și plutitoare sunt cu siguranță extrem de reci. Privesc în hăul negru siroind de sânge, sufletu-mi plânge, lacrimile îmi îngheață într-o clipită și se prefac în gheață scânteietoare. Unde sunt fulgii de nea? Acei minunați fulgi de nea nu plutesc decât pe tărâmul basmelor? Caut neputincios un răspuns. Poate că răspunsul se află numai la marginea nopții.

Atunci nu m-am putut abține să nu scot un băț de chibrit și să nu aprind la miezul nopții visul ce ține de-o veșnicie.

În vis, sunetul pașilor tăi deja a devenit nedeslușit, abia perceptibil

Gao XING

Republica Populară Chineză

O BIJUTERIE DIN LIRICĂ FRANCOFONĂ

MI-AI SPUS

Emile VERHAREREN
(Traduceri de Ion ROȘTORU)

Mi-ai spus într-o anume seară, cuvinte-atât de avântate,
Că florile au prins în preajmă să se aplece dulci și moi
Să ne îmbete cu iubirea petalelor înmiresmate,
Una din ele chiar ningându-și imacularea peste noi.

Tu îmi vorbeai de-acele timpuri ce vor veni și-n care anii
Ca niște fructe mult prea coapte se vor lăsa culeși din plin
Și-n care dangătele sortii vor fi-n esență epifanii
Și poate tot atâtea semne ca mai cu foc să ne iubim.

Mă-nlanțuie frumoasa voce precum o scumpă-mbrățișare;
Simțeam cum inima îți arde frumos și-atât de liniștit
C-aș fi putut vedea în clipa aceea nemaitemătoare
Cum se deschid întortocheate cărări spre cel din urmărit.

Pagină realizată de Laura GOROVEI
Redactor responsabil - "Jurnal de Răcășida", al Trustului de Presă "Magazin"

Relecturarea lui Borges

Întâlnirea cu Borges a fost un șoc, în urmă cu ani, iar relecturarea scrierilor sale o obligație dintre cele mai plăcute și utile. Bogăția citatelor care se pot extrage din opera sa ar umple pagini întregi. Mă voi rezuma la cele mai apropiate de preocupările mele.

Memoriile sunt uneltele poetului. Sunt un discipol al trecutului, prezentul îmi este necunoscut. Rescriem mereu aceleași cărți.

Spune-mi cine ți-a spus să nu citești poezie, trebuie să-l cunosc, este un exemplar demn de studiu. Am spus destul, cred că nu mai este nevoie de mine. Nu pot accepta ideea că Dumnezeu l-a creat pe om, apoi l-a creat pe Isus, pare imposibil. Un scriitor nu scrie ceea ce intenționează la început să scrie. O poezie trebuie citită cu voce tare, altfel ea nu poate fi autentificată. Eu nu vorbesc cu publicul, ci cu fiecare om în parte. Unul dintre cele mai grave păcate ale mele a fost că nu am cunoscut fericirea. Etica este o știință care a dispărut din lume. Nimic nu este mai frumos ca o poezie de Heine. Amintirile copilăriei mele sunt cărțile citite. Viața poate deveni cel mai lung citat. Eu nu caut subiecte, ele mă caută. Când nu simțim ceva, murim în acea clipă. O bucurie totală este imposibil de suportat. Proza și limbajul oral nu au nimic comun. Poezia se ocupă cu lucruri stranii. De nu am avea fiecare un destin, viața ar fi foarte plictisitoare. Existența țării este o greșală a istoriei. Priviți păsările. Intre Homer și Whitman nu cunosc alți poeți mai mari. Știu ce este timpul, nu-l pot explica. De fapt eu sunt timpul. Săracul posedă realitatea fără intermediere. Eu am remușcări și înainte de a greși. Aceasta, după o

lungă experiență. Să construiești pe nisip, ca și cum nisipul ar fi stâncă. Viața mea este o enciclopedie de greșeli. Nu cred în școli, viața este singura școală. Poezia ar trebui să fie anonimă, ea nu poate aparține cuiva. Sunt convins că în rai este multă tristețe. Minciuna poate deveni operă de artă, dar este nevoie de artist. Nu poți pierde decât ceea ce nu ai avut niciodată. Nu contează ceea ce se scrie, ci doar ce se citește. Intellectul se manifestă și prin morală, imbecilitatea prin răul făcut. Viața mea a fost o bibliotecă.

Boris MARIAN

SUGESTIILE LUI DESCARTES

Iată, într-o versiune simplificată, cele patru sugestii rectificatoare ale lui Descartes (introduse prin formule de tipul „je ne dois pas me plaindre”, „nu trebuie să mă plîng”): **1.** Nu trebuie să mă plîng că nu înțeleg mai mult decât înțeleg (ci, mai curînd, să fiu mulțumit că înțeleg și atât). **2.** Nu trebuie să

mă plîng că mi-e dat să vreau să înțeleg mai mult decât pot înțelege (ci să fiu recunoscător că mi s-a dat facultatea de a voi în chip nelimitat). **3.** Nu trebuie să mă plîng că am fost înzestrat cu mai multă libertate decât pot duce (ci să admit că nu știu să o folosesc. Cu alte cuvinte, faptul că, fiind

liber, aleg, adesea, prost nu dovedește imperfecțiunea lui Dumnezeu, ci insuficiența mea). **4.** Nu trebuie să mă plîng că nu pot cunoaște în mod absolut (ci să mă bucur de puterea pe care mi-a dat-o Creatorul de a nu mă pronunța cu privire la lucrurile pe care nu le știu).

Impărăteasa și Regina

Chiar dacă nu știm prea multe lucruri despre aprecierea pe care o avea Elisabeta de Austria asupra scriitorilor epocii ei, un lucru este sigur: ea avea o admirație fără limite pentru opera reginei României, Carmen Sylva. Deși aceasta era cu zece ani mai tânără decât ea, Sissi a considerat-o dintotdeauna ca pe un model. Dintre toate capetele încoronate ale Europei, regina României a fost de departe cea pe care o prefera. De altfel, când erau împreună Sissi avea un comportament total diferit, mult mai simplu și mai direct.

După vizita pe care Carmen Sylva i-a făcut-o la Viena în 1884, Sissi scria: „Astfel ea este cea care e numită „bas bleu”!, îmi spuneam contemplând ochii ei mari, verzi și răsătoriți, obraji colorați încă de o proșpețime tinerească, superbii ei dinți de un alb strălucitor. O, Carmen Sylva, dacă tu știi să citești în inimi, trebuie să știi deja că, începând din această secundă, a mea îți aparține ție în întregime.”

“REGIMUL REPUBLICAN ESTE SINGURUL REZONABIL”

Cum societatea vieneză se amuza pe contul „reginei-poetă”, între altele din cauza pozelor grandilocvente pe care le lua și datorită costumelor stranii pe care le arbora, Elisabeta găsea un motiv suplimentar de simpatie pentru Carmen Sylva. Pentru Sissi, care încerca și ea să scrie versuri, regina României era nu numai o prietenă, o soră, dar și un model literar. Sissi însă nu îndrăznea să publice și o invidia pe Carmen Sylva, care, după cum își imagina ea, găsisse în literatură o soluție pentru a-și elimina contradicțiile.

De fapt, cele două regine aveau nenumărate gusturi comune: spiritismul, admirația pentru poeta Sapho din Lesbos, disprețul pentru ceremoniile oficiale, ba chiar și pentru instituția monarhică. Carmen Sylva scria, de altfel, în jurnalul ei: „Regimul republican este singurul rezonabil; n'am să înțeleg niciodată popoarele smintite care ne mai suportă”, cuvinte foarte asemănătoare cu ideile exprimate deseori de Sissi.

“FRUMUSEȚEA TA AR TREBUI SĂ TE AJUTE...”

Alt punct comun între cele două regine era admirația pentru versurile lui Heine. Se pare că într'una din vizitele pe care Sissi le-a făcut la Sinaia și despre care aceasta scria:

„Je n'allais pas voir la Cour
Et pas d'avantage la Reine,
Non, c'était la poétesse,
Je venais pour Carmen Sylva.”

ele ar fi avut dialogul următor:

„Regina o întreabă pe împărăteasă:

- Dar frumusețea ta ar trebui să te ajute să-ți depășești timiditatea?

- Nu mai sunt timidă, simt mai degrabă o plictiseală. Sunt îmbrăcată cu haine frumoase, sunt încărcată cu bijuterii, pe urmă ies și distribui unora și altora cuvinte plate, până ce cad de oboseală. În fine, mă precipit în apartamentele mele și scriu sub dictarea lui Heine.”

De altfel Sissi s'a dus la Hamburg special ca s'o vadă pe sora lui Heine, căreia i-a promis să se ducă la Paris, la mormântul poetului, pentru a depune o jerbă cu inscripția: „Impărăteasa Elisabeta, poetului ei preferat”.

“OAMENILOR NU LE PLACE SĂ NE VADĂ PLÂNGÂND”

La moartea împărătesei, Carmen Sylva scria:

„Era natural ca ea să'l prefere pe Heine oricărui alt poet, cel care era atât de disperat de falsitatea acestei lumi și care nu găsea cuvinte destule de dure pentru a-i biciui goliciunea. Ea nu putea uita că poziția noastră ne scufundă în aparență și minciună, împiedicându-ne să mergem până în fundul lucrurilor și să admitem că oamenii vor să ne considere ca pe divinități din Olimp și nu le place să ne vadă plângând și suspinând ca ei... Ea găsea la Heine disprețul aparențelor pe care ea însăși îl simtea profund, amărăciunea care umplea destinul ei solitar, agilitatea care îi anima spiritul și care îi inspira atâtea cuvinte originale și surprinzătoare”.

Noi, prinții, trebuie să luptăm...

Numai că cele două regine răspundeau în mod diferit obligațiilor create de funcția lor. Carmen Sylva încerca de altfel să o facă să înțeleagă, dincolo de afinitățile artistice, responsabilitățile pe care le-o impunea poziția ce o aveau. Cu ocazia unei vizite la Viena, ea scria în jurnalul pe care îl ținea Amélie, nepoata împărătesei:

„De ta propre énergie,
Avec la force tranquille de la volonté,
Malgré le carcan de la condition,
Sers les œuvres de Dieu
Avec une sainte passion.”

Și în altă parte adăuga:

„Noi, prinții, trebuie să luptăm de două ori împotriva lumii, în așa fel încât oamenii să vadă că putem servi la ceva.”

"CUM SE FABRICĂ UN DICTATOR"

Oamenii nu se nasc egali, dar nici dictatori. Se întâmplă uneori, ca un grup de nevolnici, să se grupeze în jurul unei personalități și ușor fără de veste să-i implementeze gemențele nebuniei puterii. Unii, din cei foarte puternici - cum este și cazul lui Vladimir Putin, scapă; alții însă, cum a fost cazul lui Nicolae Ceaușescu.

Revista Kommersant a adunat o serie de citate care-l laudă și ridică în slăvi pe președintele Rusiei, Vladimir Putin, alcătuind un rating al celor mai ciudate declarații, după criteriul cine-l perie cel mai bine și frumos pe șeful statului.

❖ „Oare Putin nu are mereu dreptate?” - președintele Comisiei electorale centrale, Vladimir Ciurov, 9 aprilie 2007.

❖ „Nu mai există adversari ai politicii putiniene, iar dacă se mai găesc pe ici pe colo, sunt niște dezechilibrări mintali, care trebuie trimiși la tratament. Putin este pretutindeni, Putin este tot, Putin este absolut, Putin este de neînlocuit” - liderul Miscării Eurasia, Aleksandr Dughin, 17 septembrie.

❖ „Toate succesele din cinematografie sunt legate de Vladimir Putin” - Fidor Bondarciuk, 21 noiembrie.

❖ „Putin este tot ce ne aparține” - Liubov Sliska, 3 mai.

❖ „Personalitatea lui Putin este mai importantă pentru societate chiar și decât instituțiile statului” - analistul Serghei Markov.

❖ „Putin a dăruit poporului cea de-a doua viață! Allah l-a numit în această funcție... Putin este un dar de la Dumnezeu, el ne-a dăruit libertatea... Un astfel de om este o găselniță pentru Rusia. Atâta timp cât Putin va fi sănătos, noi trebuie să îl rugăm, să cădem în gennunchi și să îl rugăm să conducă statul” - Ramzan Kadirov, 18 iunie.

Gabriela BRUMARU

Redactor responsabil al Trustului de Presă "Magazin" pentru "Jurnal de Gottlob".

ÎNFIINTAREA FEDERAȚIEI ROMÂNE DE FOTBAL

În ziua de 16 februarie 1930, un număr de 27 de persoane din București, printre care Aurel Leucucița, Paul Nedelcovici, Octav Luchide, Gheorghe Mirion, Ștefan Lucescu, Denis Xifando, Vasile Crețulescu, Bucur Bîrsu ș.a., convocați în adunare generală, hotărâsc ca în conformitate cu Legea persoanelor juridice să se constituie „ca asociație, sub denumirea de Federația Română de Fotbal-Asociație” în scopul organizării și dezvoltării jocului de fotbal în România, reuniunii tuturor grupărilor care îl practică și strîngerii legăturilor dintre ele, precum și întreținerii relațiilor necesare cu „Uniunea Federațiilor Sportive din România”, Federația Internațională de Fotbal Asociație, precum și cu federațiile de fotbal din alte țări. Primul sediu al federației a fost în Calea Victoriei nr. 190, București, iar primul comitet a fost compus din: dr. Aurel Leucucița - președinte; Paul Nedelcovici - vicepreședinte; Octav

Luchide - secretar general; Nicolae Lucescu, Leon Silbernan, Constantin Dumitrescu, Gheorghe Mirion, Ilie Gheorghiu - membri; Radu Istrati, Denis Xifando și Eugen Irimescu - membri supleanți; Zisu Zauber, Ion Nicolaescu și Petre Constantinescu - cenzori; Gheorghe Răducanu și Nicolae Stambolgiu - cenzori supleanți. La data de 22 martie 1930 (procesul verbal nr. 8572), judecătorul I. Gheorghide de la Tribunalul Ilfov, Secția "Notariat, a autentificat actul constitutiv al „Societății Federației Române de Football-Asociație din București”, pentru ca la 30 aprilie 1930 prin sentința nr. 38/930 (rămășă definitivă), Secția a V-a civilă a Tribunalului Ilfov, să-i recunoască personalitatea juridică și să o înscrie în registrul special la nr. 26/930.

Mircea PETROMAN

Redactor sportiv al Trustului de Presă "Magazin"

Ipoteze inedite

CIVILIZAȚIA MU

(continuare din numărul anterior)

Iată și semnificația simbolică a primelor zece numere: 1. Hun: Absolutul; 2. Ca: Dualitatea; 3. Ox: Puterea divină; 4. San: Cauza faptelor; 5. Ho: Viitorul; 6. Uac: Organizarea; 7. Uax: Creația; 8. Uaxax: Formarea omului; 9. Bolan: Vibrația; și 10. Lahun: Întoarcerea la unitate. Numărul 10, decada pitagoreană, reprezintă toată cunoștința umană. Geneza lui Mu oferă multe texte curioase. După hieroglifele interpretate de Churchward, Apele primordiale conțineau Oul cosmic sau Fecioara Vieții; Hol, Hu, Kal (Hol: forțat, Hu: matricea fecioară, Kal: a deschide). Iată cele șapte creații după Geneza lui Mu: Prima creație: Fie ca gazele care sunt închise în spațiu fără

ordine, fără formă să fie adunate și din ele să fie formată lumea. A doua creație: Fie ca aceste gaze să se solidifice și să formeze pământul. A treia creație: Fie ca gazele exterioare să fie separate și să formeze apele și atmosfera. A patra creație: Fie ca focul conținut în pământ să ridice pământul deasupra apelor. A cincea creație: Fie ca viața să iasă din ape și din mâl să iasă oul cosmic. A șasea creație: Fie ca viața să iasă din pământ. A șaptea creație: Și când fu făcută aceasta, cel de-al șaptelea intelect zise: Să formăm pe om după chipul nostru și să-i dăm toate puterile pentru a governa pământul. Atunci omul deveni ca și Creatorul cu șapte capete și posedând ca și el un suflet nepieritor. Ultimele cuvinte ale lui Iisus pe cruce au fost proferate într-o limbă necunoscută în Palestina, greșit atribuite arameenii. În limba arameană, folosită și azi de către preoții copti, ele nu au nici semnificație, nici sens. Iată textul și traducerea lui Churchward: Hele, Hele, Lamat, Zabac ta ni - Hele, mă sfârșesc, Lamat, Zabac ta ni, întunecimea îmi acoperă fața. (va urma)

Dr. ec. Ștefan TARJOC

Timișoara

UMOR EVREIESC

Blestemul

Un vapor pleacă din Constanța spre Tel Aviv, plin cu evrei emigranți. Desprinși de chei, unii au început să strige către cei de pe mal:

-Huo! La muncă! La oase! Comuniștilor!

Deodată, unul țâșnește în față și strigă:
- Traiască prietenia româno-sovietică!
- Ești nebun? Ce ți-a venit?
- Lasă, blestem mai mare nu le trebuie!

D'ALE LU' DINESCU

Am fost la Paris, prin 1995 și era un țigan acordeonist, care cânta

Beethoven. La un moment dat, aud strigătele nevesti-sii:

„Uite-l, bă, pe poetul ăla, Eminescu, pe ăla de la televizor, pe ăla nebun!”.

Eu înțelegeam că e vorba de mine.

Marioara MICULA

redactor al revistei "Jurnal de Bara", din cadrul Trustului de Presă "Magazin"

Din albumul cu poze rare

Nici măcar cei mai împătimiti iubitori ai muzicii populare bănațene, n-ar recunoaște în puștiul-fumător din fotografie, pe viitorul mare interpret al cântecului românesc, Tiberiu Ceia.

Între timp, artistului i-a venit mintea la cap și s-a lăsat de fumat.

Urare

Când versul tău mă înfioară,
Ți-urez să fii chiar tu, poetul,
Ce-i cu Eminescu la vioară,
Sau Eminescu în sonetul...

Să serii acum o poezie
Frumoasă, care să rămână
Posterității mărturie,
În limba sfântă, cea română!

Să fii Poetul Țării mele
Să-ți fie pana ca o soartă,
Privirea de-o ridic la stele,
S-o-nconroneaze a ta artă!

Ți doresc ca scriitor,
Să fii primul vrăjitor.

prof. Aurel JICMAN

Timișoara

8 martie 2010

„Pe Dunăre de-ar curge vin / Eu m-aș muta la Severin”, își asigură amicii, în veacul care a trecut, Pastorel Teodoreanu. Un cititor fidel al revistei noastre, ne-a trimis chiar din Severin, un excelent reportaj semnat Dorin Tabârță. Citiți-l, și veți fi de acord cu cei care spun că vinul, nu se odihnește niciunde mai bine, ca în poala Moldovei.

PALATUL SUBTERAN AL VINULUI

În partea de sud-est a Europei, în văile râurilor Nistru și Prut, se conturează, asemenea unui strugure, hotarele Republicii Moldova. Relieful variat, dominat de podgorii și lunci, solul fertil și clima blândă au favorizat din plin dezvoltarea agriculturii pe aceste meleaguri. La loc de frunte se află aici vița-de-vie, cultură cunoscută și cultivată din adâncul istoriei neamului moldav. Prepararea vinului, alături de cultivarea viței-de-vie, constituie cele mai importante ramuri ale economiei moldovenești.

Vinul, fructul viei și al muncii omului, nu este un simplu bun de consum. Însoțitor al omului de mii de ani, vinul satisface încrederea cunoscătorului venerabil și este o valoare a civilizației și un criteriu al calității vieții. El constituie o condiție a dezvoltării economice a societății.

de sticle de vin spumant clasic se află concomitent în ciclul de producție care durează de la nouă luni până la trei ani. Materialul vinicol se selectează minuțios, se tratează cu atenție și numai după aceea se toarnă în sticle. După fermentarea secundară și maturarea de lungă durată în poziție orizontală, sticlele se aranjează în stive speciale, cu gâtul în jos, pentru ca drojdiile să se poată depune pe dopuri. Periodic, sticlele sunt înclinate și rotite sub un unghi anumit de grade. Rotirea sticlelor după un unghi mai mare sau mai mic decât cel definit ar putea duce la pierderea calităților de spumant. Experiența a elaborat mai multe variante de cupajare a spumantului pentru a reda gustul rafinat, aroma strugurilor, culoarea pronunțată de floarea soarelui și fermentarea îndelungată a vinului. Spumantul clasic de Cricova se produce din soiuri nobile de struguri, chardonnay și pinnot, în trei variante: brut, sec și demi-sec.

două viață. Datorită calităților absorbante ale calcarului, umiditatea în cramă este în jur de 97 la sută, iar temperatura se menține de 10 – 12 grade, ceea ce creează condiții ideale pentru maturarea și păstrarea vinurilor de calitate și a spumantului clasic. Orașul subteran este asemeni unui labirint cu o singură intrare și străzi interminabile. Fiecare stradă poartă numele aceluși soi de struguri din care este făcut vinul maturat aici: str. Sauvignon, str. Aligote, str. Cabernet etc. Aici, în butoaie și budane de stejar pentru vinurile roșii și în vasurile emailate pentru vinurile albe, cu o capacitate totală de peste 30 de milioane de litri, vinurile își capătă în decurs de doi - trei ani calitățile pe care le-a investit natura și pe care viticultura trebuie să le descopere și să le pună în valoare.

ZONĂ A CODRILOR

Cricova este o localitate situată în zona centrală a Moldovei, zona codrilor, un ținut cu multiple podgorii și soare din belșug. Tehnologiile specifice fiecărui soi și tip de vin, începând cu vinificarea, irigarea și controlul fermentației, limpezirea, stabilizarea și maturarea strugurilor, învechirea acestora în butoaie sau sticle, au ca punct final obținerea unui produs autentic, cu însușiri deosebite și calități de necontestat, și anume vinul și spumantul de Cricova. La intersecția străzii „Cabernet” cu Bulevardul „Pinot”, din modesta localitate Cricova, Republica Moldova, se află cea mai mare cramă subterană din lume, un păienjeniș de coridoare întunecate care adăpostesc milioane de sticle cu vinuri de colecție, locale și străine. Pe vremea sovieticilor, crama avea și funcția de buncăr pentru conducătorii republicii. Din acest motiv, ea este lăptos amenajată, cu marmură, lemn de stejar și vitralii, atmosferă ce contrastează vădit cu mizeria de la suprafață. De altfel, puțini moldoveni și-ar putea permite o sticlă de vin din crama de la Cricova, unele dintre acestea costând de la 3000 de dolari în sus.

VIZITE LA PREȚ REDUS... DOAR 25 DE DOLARI

În uriașul adăpost subteran se găsesc și vinuri modeste, din obscure podgorii ale fostei URSS, dar și licori nobile moldovenești, despre care experții spun că, dacă ar fi promovate cum se cuvine, ar sparge piețele occidentale.

1.200.000 DE STICLE CU VINURI VECHI

Prin imensul labirint cu gigantice galerii săpate în piatră de calcar se păstrează vinuri vestite. O excepțională vinotecă care include 658 de denumiri și numără un milion 200 de mii de sticle cu vinuri vechi, exemplare rare, care dau colecției o valoare unică. Doar aici se păstrează, sub un clopot de sticlă, o mostră unică în lume, singura din cele 400 de sticle cu vin roșu, evreiesc de paște, produs într-un singur lot în anul 1902. Din același an datează și lichiorul lui Jan Becker, ce conține ingrediente necunoscute, a cărui secret a fost păstrat de la fondarea firmei, în anul 1807 și care rămâne secret pentru totdeauna. În numeroasele firdi se păstrează aproximativ 158 de soiuri de vinuri de producție europeană din prima jumătate a secolului XX, mărci renumite care reprezintă mândria vinificației mondiale: Baurdaux, Bourgundia, Rein, Mozzelly, Cotnari, Toccarri, etc. Este magnifică colecția de vinuri Port White Kannelly, de producție clasică portugheză. Tot aici se păstrează vinuri rare georgiene, armenesti și de Crimeea, dar și vinuri din Africa, Asia Centrală și Orientul apropiat. Aici sunt păstrate sticle de Moselles 1935, din rezerva personală a lui Herman Goering sau unele de Chateaufort du Pape 1938, provenite din Franța. Și totuși mândria orașului subteran sunt și vor rămâne vinurile cu calități autohtone.

18 SOIURI DE VINURI REGALE

Mihail Gherasimov, un expert de talie mondială în viticultură a subliniat: „În ceea ce privește microclima, beciurile de la Cricova nu au rival în toată lumea. Cricova produce 18 soiuri de vinuri alese, de calitate superioară: Sauvignon, Aligote, Fetească, Dyonis, Cabernet, etc.” După aprecierea specialiștilor în domeniu, ele pot sta alături de cele mai renumite mărci de vinuri franțuzești sau italiene. Astăzi, în tradiția și experiența vinicolă se introduc noi tehnologii, calitățile gustative ale vinurilor de la Cricova devenind tot mai rafinate.

CLASICA CHAMPAGNE

Vinurile spumante de la Cricova se produc conform tehnologiei clasice franceze, care are o istorie de peste 300 de ani. În crama de la Cricova, mai mult de cinci milioane

Crama Cricova este renumită în întreaga lume și se găsesc mulți curioși care plătesc câte 25 de dolari pentru a putea vizita labirintul subteran. Pe vremuri, locul era vizitat, gratis, desigur, de tot felul de personalități ale epocii sovietice. Cosmonautul Iurii Gagarin, primul om care a ajuns în cosmos, a avut o experiență care a rămas în istoria Cramei de la Cricova. Spre ziuă, bine „îmbălzămat” cu licorile bahlice, Gagarin le-a lăsat gazdelor o fotografie cu următoarea dedicație: „Cei care fac aceste vinuri merită tot aurul din lume și, dacă acesta nu e de ajuns, mă duc pe Lună sau pe alte planete să mai aduc”.

LABIRINTUL SUBTERAN DE 60 DE KILOMETRI

Vinurile bune se păstrează în pivnițele de la Cricova - cramă fără asemănare în lume - cu străzi și stradele subterane cu o lungime de peste 60 de kilometri. Aici, la o adâncime de 60 – 80 de metri de la suprafață, vinurile își trăiesc a

74 DE DISTINCȚII INTERNAȚIONALE

Sălile de degustare de la Cricova sunt deschise pentru numeroșii oaspeți care vin să viziteze faimosul oraș subteran și să deguste raritățile vinicole de aici. Faima vinurilor a fost apreciată de reprezentanți ai peste o sută de țări, șefi de state, savanți și zeci de mii de turiști. În sălile de degustare vinurile și spumantul de Cricova farmecă sufletele celor prezenți și oferă cunoscătorilor clipe neuitate de satisfacție. Calitățile deosebite ale vinurilor și spumantelor, excluderea oricărei intervenții cu ingrediente artificiale și garantarea purității naționale au adus produselor marca Cricova 74 distincții internaționale. La Paris, vinurile de aici au fost premiate cu „Steaua de aur a calității”, iar la Baurdaux, Barcelona, Verona sau Moscova, cele mai importante expoziții sau târguri internaționale, Cricova a fost mereu în fruntea competiției.

Pagină realizată de Cristina MATEI

Redactor responsabil al Trustului de Presă „Magazin”, pentru „Jurnal de Moldova Nouă”.

Fără a le comenta și interpreta, revista noastră a publicat multe materiale despre „discreta” lume masonică. E bine însă, ca cititorii noștri să afle că biserica ortodoxă dezaprobă mișcarea masonică, sfătuindu-și fiii care, necunoscându-i scopurile, i s-au alăturat, să se despartă de ea, pentru ca „primind inițierea masonică ei au trecut prin aceasta la altă religie, dovedindu-se potrivnici credinței părinților lor.” Publicăm așadar, osânda Sfântului Sinod a Bisericii Neamului Românesc, întru luare aminte. (Vasile TODI)

Hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din data de 11 martie 1937

Biserica osândește francmasoneria ca doctrină, ca organizație și ca metodă de lucru ocultă, și în special pentru următoarele motive:

1. Francmasoneria învață pe adeptii ei să renunțe la orice credință și adevăr revelat de Dumnezeu, îndemnându-i să admită numai ceea ce descoperă cu rațiunea lor. Ea propagă astfel necredința și lupta împotriva creștinismului, ale cărui învățături sunt revelate de Dumnezeu. Vânănd pe cât mai mulți intelectuali să și-i facă membri și obișnuindu-i pe aceștia să renunțe la credința creștină, francmasoneria îi rupe de Biserica și, având în vedere influența însemnată ce o au intelectualii asupra poporului, e de așteptat ca necredința să se întindă asupra

unor cercuri tot mai largi. În fața propagandei anticreștine a acestei organizații, Biserica trebuie să răspundă cu o contrapropagandă.

2. Francmasoneria propagă o concepție despre lume panteist-naturalistă, reprobând ideea unui Dumnezeu personal deosebit de lume și ideea omului ca persoană deosebită, destinată nemuririi.

3. Din raționalismul său, francmasoneria deduce în mod consecvent o morală pur laică, un învățământ laic, reprobând orice principiu moral și orice educație ce rezultă din credința religioasă și din destinația omului la o viață spirituală eternă. Materialismul și oportunismul cel mai cras, în toate acțiunile omului, este concluzia necesară din premisele francmasoneriei.

4. În lojile francmasone se adună la un loc evreei și creștinii, și francmasoneria susține că numai cei ce se adună în lojile ei cunosc adevărul și se înalță deasupra celorlalți oameni. Aceasta înseamnă că creștinismul nu dă un avantaj în ce privește cunoașterea adevărului și dobândirea mântuirii membrilor săi. Biserica nu poate privi impasibilă cum tocmai dușmanii de moarte ai lui Hristos să fie considerați într-o situație superioară creștinilor, din punct de vedere al cunoașterii adevărilor celor mai înalte și al mântuirii.

5. Francmasoneria practică un cult asemănător celui al misterelor precreștine. Chiar dacă unii dintre adeptii ei nu dau nici o însemnătate acestui cult, se vor găsi multe spirite mai naive asupra cărora acest cult să exercite o forță quasi-religioasă. În orice caz, prin acest cult francmasoneria vrea să se substituie oricărei alte religii, deci și creștinismului.

În afară de motivele acestea de ordin religios, Biserica mai are în considerare și motive de ordin social când întreprinde acțiunea sa contra francmasoneriei.

6. Francmasoneria este un ferment de continuă și subversivă subminare a ordinii sociale prin aceea că își face din funcționarii statului, din ofițeri, unelte subordonate altei autorități pământești decât acelea care reprezintă ordinea stabilită vizibil, îi face unelte în mâna unor factori neștiuți încă nici de ei, având să lupte pentru idei și scopuri politice ce nu le cunosc. Este o luptă nesinceră, pe la spate; niciodată nu există o siguranță în viața statului și în ordinea sta-

bilită. Este o luptă ce ia în sprijin minciuna și intunericul: împotriva jurământului creștinesc pe care acei funcționari l-au prestat statului, ei dau jurământ păgânesc.

7. Francmasoneria luptă împotriva legii naturale voite de Dumnezeu, conform căreia omenirea e compusă din națiuni. Biserica Ortodoxă, care a cultivat totdeauna specificul spiritual al națiunilor și le-a ajutat să-și mențină ființa primejduită de asupritori, nu admite această luptă pentru exterminarea varietății spirituale din sânul omenirii.

Iar măsurile cele mai eficace pe care Biserica înțelege să le ia împotriva acestui dușman al lui Dumnezeu, al ordinii social-morale și al națiunii, sunt următoarele:

a. O acțiune publicistică și orală de demascare a scopurilor și a activității nefaste ale acestei organizații.

b. Îndemnarea intelectualilor români, care se dovedesc a face parte din loji, să le părăsească; în caz contrar, Frația Ortodoxă Română, extinsă pe toată țara, va fi îndemnată să izoleze pe cei ce preferă să rămână în loji. Biserica le va refuza la moarte slujba înmormântării, în caz că până atunci nu se căiesc. De asemenea, le va refuza prezența ca membri în corporațiile bisericești.

c. Preoțimea va învăța poporul ce scopuri urmărește acela care e francmason și-l va sfătui să se ferească și să nu dea votul candidaților ce aparțin lojilor.

d. Sfântul Sinod și toate corporațiile bisericești și asociațiile religioase stăruie pe lângă poporul român și corpurile legiuitoare să aducă o lege pentru desființarea acestei organizații oculte. În cazul că guvernul nu o va face, Sfântul Sinod se va îngriji să fie adusă o astfel de lege din inițiativa parlamentară.

(Hotărârea istorică a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române de acum 70 de ani s-a bazat pe analiza raportului alcătuit de I. P. S. Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului)

După 1993 s-au deschis larg porțile masoneriei și au mai intrat și anumiți oameni care ar fi trebuit să fie respinși.

Asta a dus la dezastrul de azi, când avem zece mii de masoni și nu mai există un raport echilibrat între populația țării și elitele din care ar fi trebuit să provină masonii.

(Horia Nestorescu-Bălcești - foto dreapta-jos, directorul Centrului Național de Studii Francmasonice).

Pagină realizată de Adina BORZA

Redactor-șef al revistei "Jurnal de Moravița" al Trustului de Presă "Magazin"

La 18 octombrie 1716, prințul Eugeniu de Savoia, primind capitularea ultimului comandant turc al Timișoarei, Mehmed-pașa aduce Banatul lângă celelalte perle ale coroanei habsburgice. La nici un an după capitularea otomană, prin Tratatul de la Passarowitz, din 21 iulie 1718, Banatul este anexat oficial Imperiului. După alt an, la 28 iunie 1719, "drăguțul de împărat - că mult bine ne-a făcut", numea Timișoara drept capitală a Banatului, cu un prim guvernator în persoana contelei Claude Florimond de Mercy. Astăzi, fosta podoabă a coroanei imperiale, Banatul, seamănă tot mai mult cu o catedrală pustiită. Nu cău-tăm vinovații - nici nu e rostul nostru, dar ne-a ajuns vremea în care tot mai des auzim vorbindu-se de descentralizarea economico-administrativă ca de singura soluție salvatoare a țării - pe bucăți - apoi, mai auzim voci vorbind de autonomie și altele mai îndrăznețe care ne înalță din amintire Republica Banatului, stat proclamat pe 31 octombrie 1918, și nu cred că Bucureștii, prin indiferența disprețuitoare pe care o arată Banatului de azi, va mai găsi mâine un Aurel Cosma. Dar știind că toate în țara asta se brodesc din voia altora și nu din a românilor, stăm de vorbă, resemnați, cu oameni ai Banatului, despre Banatul de azi, cu capitala la București.

Vasile TODI

"BANATUL - GHIMPELE DIN INIMA CELOR CARE CONDUC ȚARA ASTA"

Întotdeauna Banatul și Timișoara au fost un soi de ghimpe în inima celor care au condus țara asta. Chiar și înainte de război s-a întâmplat așa. De-a lungul biografiei mele literare, am avut prilejul să cercetez și să scriu, de pildă, despre un fenomen absolut unic în cultura românească - scriitorii țărani din Banat, prin urmare să cercetez în profunzime o zonă a culturii românești care este realmente ignorată. Repet, motivele sunt convins că întotdeauna au fost de ordin politic.

Întotdeauna Banatul a fost vârf de lance. Ceea ce s-a întâmplat în 1989 este elocvent. Există aici o extraordinară deschidere către ceea ce înseamnă valorile europene, către Europa Centrală, în primul rând, dar și către Europa cea mare. Or, această deschidere a fost și este și, cu siguranță, va fi întotdeauna extrem de diferită de deschiderea și atracția zonei de sud, de pildă, a României față zona Levantului, zona orientală, către zona turcească și așa mai departe. Probabil că acest pattern a stârnit întotdeauna nemulțumirea, a fost privit cam pieziș și, de aici, sigur, consecința politică: această tratare a Banatului, în miezul unui paradox. Pentru că, dacă mergi, de pildă, la București și spui că esti timișorean, toată lumea exclamă, așa, cu admirație: „Vai, Timișoara!”. Dar, de fapt, poate este și invidie, poate este și un soi de instinct de autoapărare al celor din București față de ceea ce poate veni și ceea ce este semnificativ, pregnant, cu impact venind dinspre vest. Noi, aici, la Timișoara, spre deosebire de restul României, nu trăim la est de vest, noi trăim chiar în vest. Asta este, cred, o deosebire fundamentală. România toată este la est de vest. Noi suntem în vest.

Cred, așadar, că funcționează un instinct de apărare. Timișoara, liniștit, poate fi capitala României. Și, dacă ar fi capitala României, ar fi un lucru extraordinar de interesant, pentru că lucrurile ar fi cu totul și cu totul altfel. Întotdeauna Timișoara a fost, cum ziceam, vârf de lance. Să ne uităm numai la marele performanțe de ordin, să zicem, citadin. În Timișoara a fost primul tramvai, Timișoara a fost primul oraș cu iluminat public, cu iluminat electric, Timișoara a fost prima, Timișoara a fost prima... Timișoara a declanșat revoluția. Am stat o săptămână în marea singurătate a revoluției române și nimeni nu mișca un deget. Asta este povestea.

Partea proastă este că, din păcate, foarte mulți dintre bănățeni ajung în București, de pildă, pentru că în România continuă să funcționeze această absolut imbecilă prejudecată că lumina trebuie să vină întotdeauna din capitală. Niciunde în lumea civilizată capitala administrativă nu este neapărat cheia de boltă a națiunii, a țării respective. Cultura engleză nu este generată la Londra, Parisul nu este capitala culturală a Franței, Berlinul nu este capitala culturală a Germaniei și așa mai departe. Numai noi, românii, ținuti bine sub obroc de bucureșteni, trăim cu impresia asta, că lumina vine mereu de la răsărit.

Revenind, din păcate, foarte mulți bănățeni ajunși în București se „miticizează”, îmi pare rău că folosesc acest cuvânt în sens peiorativ. Politicienii de aici uită de unde au plecat. Toți promit că vor face când vor ajunge la București, dar, odată ajunși la București, unii chiar în structuri aproape de vârful puterii, nu mai fac nimic pentru Timișoara și pentru Banat. Își aduc aminte, din patru în patru ani, că au plecat de aici, se întorc aici, promit din nou marea și sarea și apoi se întorc la București și lucrurile nu se schimbă deloc. Au dreptate cei care spun că, din păcate, Timișoara este extrem de puțin implicată în decizia politică la nivel central.

Marian ODANGIU
scriitor, ziarist

Oameni și așezări din Țara Banatului

În anul 1718, după pacea de la Passarowitz, Banatul a devenit, după 164 de ani de dominație turcească domeniu al coroanei din Viena. Ca urmare, în aceasta regiune au fost colonizați emigranți germani, în trei perioade numite "convoaiele șvabilor".

CHARLOTTENBURG-SATUL ÎN FORMĂ DE CERC

Charlottenburg a fost construit ca toate satele comunei Bogda în anul 1771 în timpul celui de-al doilea val de colonizare (1763-1772). Au fost colonizate în jur de 30 de familii, venite din estul Triestului, din Lorena, din Baden-Württemberg, din Ungaria, și din Renania și Palatinat, din Austria, din Bavaria precum și din alte regiuni. În total au fost colonizate 131 de persoane.

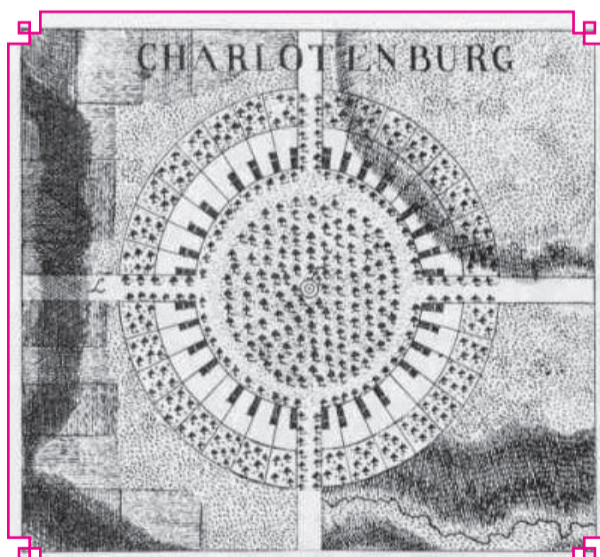
În anul 1838 pământurile din Charlottenburg au fost cumpărate de **George Simeon Sina**

(foto), Baron de Hodosch și de Kizghia. Fiica lui, Anastasia, baronesă Sina, s-a căsătorit în 1886 cu contele Siegfried von Wimpffen, care gospodărește pământurile începând din anul 1891.

Contele era un vânător pasionat care a construit în anul 1890 casa de vânătoare și ocolul silvic de mai târziu (nr. 14). În anii 1902-1903 contele amenajează parcul de vânătoare. S-au tras 18 km de gard din sârmă, suprafața totală este de 1260 ha, din care 105 ha sunt poeni și pășune pentru fân, 2 fântâni și amenajări pentru crescătorie. S-au introdus apoi numeroase specii de animale, aduse mai ales din Boemia: cerbi lopătari, cerbi carpatini.

După primul război mondial, parcul trece în proprietatea casei regale române (Hochenzollern-Sigmaringen), iar după cel de-al doilea război mondial în proprietatea statului român. Există o lungă tradiție vânătoarească în această regiune începând cu fondatorul și oaspeții săi, mai târziu curtea regală românească, după război soldați ruși cu mitraliere, apoi, nomenclatura comunistă și în final vânători amatori din Europa.

În parc și împrejurimi s-au vânat și se vânează mistreți, căpriori, vulpi, lupi, iepuri, dropii și prepelețe.

Bătrânii povestesc că în timpul, sau după primul război mondial a aterizat un biplan pe un ogor din apropierea satului. Pilotul german a remarcat forma rotundă a satului și voia să stie cine locuiește în acea localitate frumoasă. Este singurul sat din Banat construit în formă de cerc. Diametrul interior este de cca. 210 m.

Marius MATEI
muzeograf